Maig de 2012, núm. 66

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

DELEGACIÓ DIOCESANA DE LA FAMÍLIA LLEIDA

Mare... felicitats!

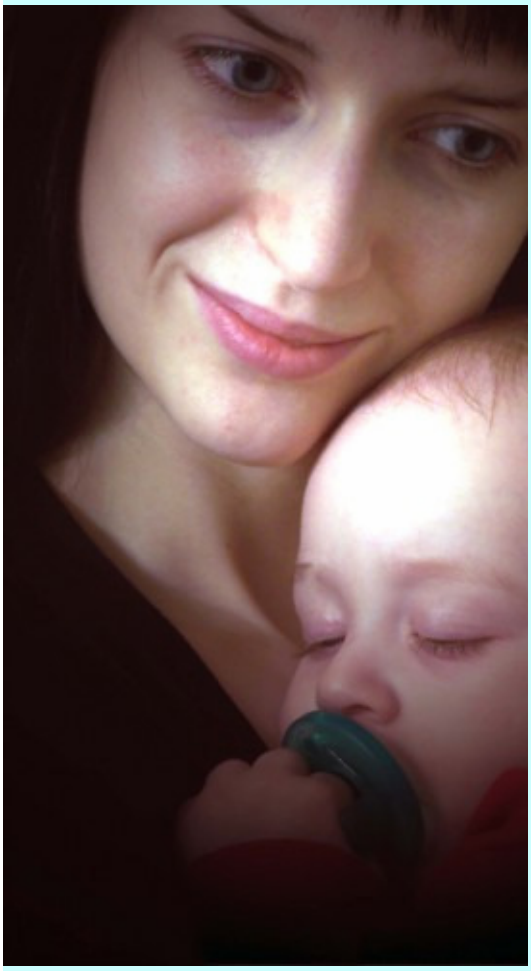

La Madre

Existe una antigua leyenda que dice:
Un niño que estaba a punto de nacer le dijo a Dios Padre: «Pronto naceré. Pero, siendo tan pequeño y débil, ¿viviré?»
Dios le contestó: «Escogí un ángel. Él te espera y te cuidará.»
N. «Pero, dime, aquí dentro no me falta nada y soy feliz…»
D. «Sí, pero tu ángel te sonreirá, te cantará, te besará, te abrazará… Experimentarás su amor, su ternura y vivirás feliz.»
N. «¿Cómo entenderé a la gente si no conozco el extraño idioma que hablan los humanos?»
D. «Tu ángel te dirá palabras tiernas y te enseñará a hablar.»
N. «¿Y qué deberé hacer cuando quiera hablar contigo?»
D. «Tu ángel se pondrá a tu lado y te enseñará a rezar.»
N. «En la tierra hay hombres malos, ¿quién me defenderá?»
D. «Tu ángel te defenderá, aunque le cueste su propia vida.»
N. «Pero estaré triste porque no te veré más, Señor…»
D. «Tu ángel te hablará de mí y te enseñará el camino, aunque yo siempre estaré contigo. ¡No lo olvides!»
N. «Dios mío, antes de nacer, dime su nombre. ¿Cómo se llama mi ángel?»
D. «No importa su nombre. Tú la llamarás: ¡Madre!»

J. M. Alimbau
La Madre, Ed. Claret

Els nostres temes

Els bons tractes a la infància

Contínuament escoltem notícies relacionades amb els maltractaments que pateix la infància i, d'una manera o una altra, tots en som testimonis i tenim alguna experiència d'aquesta realitat que va més enllà de l'agressió o la violència física ja que inclou tot allò que s'infringeix des de la carència de l'amor en el tracte als més menuts (i hauríem de dir a les persones en general). Aquestes realitats són una mena de degeneració inhumana que formen part dels pous més foscos de la nostra existència, en els quals caiem els adults justament com a conseqüència, al nostre torn, d'haver patit també el desamor, el menyspreu, l'abandó, les humiliacions,... reproduint, així, una mena de bucle sense final que ens duu a perpetuar els maltractaments a la infància, perpetuant, alhora, el sofriment que ells provoquen i les seves manifestacions patològiques en forma de trastorns.

És evident que així no es pot viure. Cal trencar aquestes dinàmiques i atendre tothom com a éssers humans, ni més ni menys, fent, en la mida que a cadascú li sigui possible, el raonament que el permeti copsar que aquestes persones no són objectes de la nostra propietat, que la violència o les tensions psicològiques no ens porten enlloc, que per aconseguir *"educar"* (en els casos en els que és aquesta l'excusa) més val una culleradeta de mel que un pot de fel.

Les necessitats de les persones, també les necessitats de les que són petites i anomenem infants, no queden mai satisfetes amb accions humiliants, ni molt menys, ni amb aquest estil de viure s'aconsegueix res més enllà de la destrucció de la personalitat. Tothom tenim necessitat d'amor, d'estimar i d'ésser estimats, i quan les relacions dins la família (i personals en general) no passen per aquest referent, no hi ha cap dubte que l'equilibri de l'individu, generalment el més feble, sempre, però, qualsevol que viu aquesta sordidesa, queda afectat greument.

També, no hi ha ningú que ho pugui negar, es dóna la situació contrària i en molta més quantitat: existeixen els bons tractes a la infància. Sí, existeixen i es donen sempre que es viu humanament, tenint ben clar que aquella vida que Déu ha ficat entre nosaltres depèn de la nostra responsabilitat i de l'amor que sapiguem fer-li sentir. És evident que això exigeix la renúncia a determinats aspectes de la pròpia vida, que, en certa manera, pot considerar-se un esforç que se li demana als pares... però té sentit i valor alguna cosa, la que sigui, per sobre de aportar felicitat autèntica i profunda a aquell ésser humà del qual Déu ens ha fet responsables?

Abastar les necessitats que tindrà, implica atendre les que són d'ordre fisiològic, la d'establir uns lligams afectius segurs i continuats els quals el permetin desenvolupar-se en un ambient d'acceptació que afavoreixi el sentit de pertinença i li doni seguretat; també s'hauran d'atendre les necessitats cognitives (afavorides i desenvolupades gràcies a la presència d'un entorn d'estima adequat) i de formació intel·lectual, les necessitats de caire social (inserció, relació, comunicació, reconeixement,...). S'acostuma a oblidar sempre la necessitat que tots tenim, més encara quan estem en la fase de desenvolupament físic, psíquic, emocional, espiritual i social, de tenir un sistema de paràmetres que ens serveixin per saber què hem de fer i com hem d'actuar davant les diferents situacions de la vida; els anomenem valors per ser criteris que valorem, i junt amb els referents que ens permeten emmirallarnos, ens van construint pausadament.

És evident que hi ha infinitat de famílies que viuen en clau de bons tractes (pels seus fruits els coneixereu) i que només fan que viure en clau d'amor.

Blanca i Juan Luis

Avui convidem

LA FAMÍLIA, BRESSOL D'UNA NOVA CULTURA VOCACIONAL

Normalment, parlem de "les vocacions" com d'un apèndix de la vida cristiana, és a dir, com quelcom que afecta només alguns que, tocats per la gràcia, opten per la vida consagrada. No és d'estranyar, doncs, que la pastoral vocacional sigui un apèndix de la pastoral juvenil en general. Mentre tota la vida cristiana i, en conseqüència, tota la pastoral juvenil no sigui clarament vocacional seguirem veient el tema de "les vocacions" com un apèndix incòmode i més aviat frustrant. No estem davant d'una carència estrictament pastoral, sinó davant d'un veritable problema de cultura vocacional. No podem canviar l'ambient, la societat, els condicionaments culturals, però la nostra cultura vocacional sí que la podem canviar.

Aquest canvi de cultura vocacional hauria de començar per la família. La vida cristiana és tota ella vocacional. La fe és una vocació, una crida que rebem de part de Déu i a la què cadascú ha de respondre personalment. A la família li toca fer durant un temps el paper d'Elí, és a dir, educar el fill en el coneixement del Senyor per tal que quan arribi el moment i rebi la seva crida pugui respondre com Samuel: «Parla, Senyor, que el teu servent escolta.» Sense aquesta vitalitat vocacional, sense aquesta confiança pregona en què la voluntat del Senyor coincideix sempre amb la meva felicitat... sense aquesta cultura vocacional que impregni la vida familiar i tota la nostra pastoral, l'Església deixem de ser una comunitat animada per l'Esperit del Ressuscitat i ens convertim en un club amb més o menys afiliats.

D'aquí que la família sigui tan important a l'hora d'anar covant aquesta nova cultura vocacional. És a casa que es respira aquesta convicció i aquesta confiança: Déu té un desig per a mi i jo el vull escoltar per poder-lo realitzar. En aquest sentit, una família vocacionalment viva és un espai on la pregària en comú és una pràctica habitual, on es coneixen i es comparteixen relats vocacionals, on la figura de la vida consagrada hi és present amb naturalitat, on es viu una pertinència eclesial compromesa i engrescadora alhora... Una família, en definitiva, on les crides vocacionals, siguin les que siguin, són celebrades com un regal i no com una loteria que preferiries que li toqui a la veïna del pis de dalt.

Marc Vilarassau sj

Per formar-nos

Déu se'ns dóna a conèixer com a misteri d'amor infinit en el que el Pare expressa des de l'eternitat la seva Paraula en l'Esperit Sant. És per això que el Verb, que des del principi està al costat de Déu i és Déu, ens mostra al mateix Déu en el diàleg d'amor de les Persones divines i ens invita a participar en ell. Així doncs, creats a imatge i semblança de Déu amor, només ens podem comprendre a nosaltres mateixos en l'acollida del Verb i en la docilitat a l'obra de l'Esperit Sant. L'enigma de la condició humana s'esclareix definitivament a la llum de la revelació realitzada pel Verb diví.

Benet XVI, *Verbum Domini*, nº 6

Quant de temps portem vivint de manera rutinària sense prendre decisions sobre la nostra vida espiritual?
Segur que fa molt que ens estem proposant de llegir la Paraula de Déu, de tenir estona per reflexionar,... Potser hauríem d'estar convençuts i prendre resolucions adients.

Què tenim per llegir

Dios existe, yo me lo encontré, de André Fossard; editorial Rialp.

Aquest llibre tracta la història d'un veritable encontre amb Déu, d'una conversió sincera.

De la mateixa manera que li va passar a Sant Pau, l'autor va experimentar un canvi radical a la seva vida en un instant determinat, després del qual ja no va ser el mateix. No hi ha dos conversions idèntiques. La recent beatificació del Cardenal Henry Newman ens ha recordat que la conversió pot fer el seu camí des de la raó, des de l'estudi, des del dolor,... camí que pot ser de sofriment al principi però que finalitza en el goig de l'encontre amb Déu.

La conversió, però, també pot arribar pel camí del sentiment com és el cas de la que va experimentar l'autor, André Frossard (membre de la Real Acadèmia Francesa, mort al 1994). Fill de pares totalment indiferents al fet transcendent, va ser educat en l'herència de la Revolució Francesa, amb militància comunista, interessos mundans,... En un moment de la seva vida, havent entrat a les cinc i deu de la tarda en la capella del Barri Llatí buscant el seu amic, *vaig sortir a un quart de sis en companyia d'una amistat que no era de la terra.* Des de llavors Frossard no va ser el mateix, com no ho va ser Sant Pau, transformant-se en un dels intel·lectuals catòlics francesos més influents en el seu país.

Núria i Pau

Si navegues per Internet... http://www.amicsdelagentgran.org

Amics de la gent gran és una organització de voluntariat, que treballa per millorar la qualitat de vida de la gent gran. La seva missió és lluitar contra la soledat i la marginació de les persones grans mitjançant l'acció de voluntaris i la sensibilització de la societat.

La soledat i l'abandonament són factors descoratjadors que intensifiquen altres mals que pateixen els nostres ancians: problemes de salut, disminució de l'autonomia, dificultats econòmiques, etc. I ells creuen que el millor remei per lluitar contra aquests problemes és l'amistat, entesa com un lligam nascut d'una estimació que creix entre dues persones. L'amistat és lliure i lliure és el vincle que comparteixen els voluntaris i les persones grans.

La seva acció es concreta en tres línies:

- L'acompanyament emocional de persones grans.
- La seva dinamització social.
- La sensibilització de la societat sobre la realitat en què viuen els ancians.

Els orígens *d'Amics de la gent gran* es remunten a 1946, just a les acaballes de la Segona Guerra Mundial, quan neix a París l'associació *Les petits frères des Pauvres* fundada per Armand Marquiset. Després l'associació i la seva filosofia es van estendre per Marroc, Estats Units, Canadà, Irlanda, Mèxic, Espanya, Alemanya i Polònia. Alguns d'aquests països, més Suïssa, integren actualment la *Federació Internacional des petits frères des Pauvres*. Tots comparteixen un mateix manifest.

Mercè i Salvador

Edita: Delegació Diocesana de Família i Vida de Lleida. **Dipòsit Legal:** L-1159-2005
Adreça electrònica per posar-vos en contacte amb nosaltres: familiaivida.bisbatlleida@gmail.com